कालमागधशाल्वादीननीकै रुन्धतः पुरं ।
अजीघनत् स्वयं दिव्यं स्वपुंसां तेज आदिशत् ॥ १० ॥
शम्बरं द्विविदं बाणं मुरं बल्वलमेव च ।
अन्यांश्च दन्तवक्त्रादीनबधीत् कांश्च घातयत् ॥ ११ ॥
अथ ते भ्रातृपुत्राणां पक्षयोः पतितान् नृपान् ।
चचाल भूः कुरुक्षेत्रं येषामापततां बलैः ॥ १२ ॥
स कर्णदुःशासनसौबलानां कुमन्त्रपाकेन हृतश्रियायुषं ।
सुयोधनं सानुचरं शयानं भग्नोरुमुर्व्यां न ननन्द पश्यन् ॥ १३ ॥
कियान् भुवो ऽयं क्षपितोरुभारो यद्द्रोणभीष्मार्जुनभीममूलैः ।
अष्टादशाक्षौहिणिको मदंशैरास्ते बलं दुर्विषहं यदूनां ॥ १४ ॥
मिथो यदैषां भविता विवादो मधामदाताम्रविलोचनानां ।
नैषां बधोपाय इयानतो ऽन्यो मय्युद्यते ऽन्तर्दधते स्वयं स्म ॥ १५ ॥
एवं संचिन्त्य भगवान् स्वराज्ये स्थाप्य धर्मजं ।
नन्दयामास सुहृदः साधूनां वर्त्म दर्शयन् ॥ १६ ॥
उत्तरायां धृतः पूरोर्वंशः साध्वभिमन्युना ।
स वै द्रौण्यस्त्रसंहिन्नः पुनर्भगवता धृतः ॥ १७ ॥
अयाजयद्धर्मसुतमश्वमेधैस्त्रिभिर्विभुः ।
सो ऽपि क्ष्मामनुजै रक्षन् रेमे कृष्णमनुव्रतः ॥ १८ ॥
भगवानपि विश्वात्मा लोकवेदपथानुगः ।
कामान् सिषेवे द्वार्वत्यामसक्तः सांख्यमास्थितः ॥ १९ ॥
स्निग्धस्मितावलोकेन वाचा पीयूषकल्पया ।
चरित्रेणानवद्येन श्रीनिकेतेन चात्मना ॥ २० ॥